

העצמי שבו כ"ו, עד שמגבטלים כל המניעות ועוכבים (ע"פ דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בהתחלת המאמר בקיצור נמרץ). נקדחת הענין, שדוקא בגלות זה האחרון, חושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, שזוהי סוף ההעלם וההסתור, ניתנו לבני"ה כחות שלא להתפעל מהנסינות, והיינו עייז שמעוררים את הכח העצמי, שזוהו חוקף עצמי, וגם ביטול עצמי (ויש לומר, שזוהו הטעם שדוקא עבודת הנסינות פועלת הגבהה והעלאה גדולה ביותר), וכדרך ממילא מתבטל הנסיון והי' כלא הי'.

ב) וכיצור הענין, דהנה, בכל עבודה, הן בעבודת הכיוריים והן בעבודת הנסינות, יש שלשה ענינים. הדבר שבו צריכה להיות העבודה. האישי הישראלי שעליו הוסלה העבודה. והאופן שבו נעשית העבודה עם הדבר המתבדר או הדבר שבו מלוכש הנסיון. ובכל שלשת ענינים אלו יש חילוק בין העבודה שנקראת בשם עבודת הכיוריים לעבודה שנקראת עבודת הנסינות.

והענין בזה, דהנה, עבודת הכיוריים היא כאופן שמבדרים את הנסיון שישנו במציאותו של הדבר המתבדר גופא, משא"כ בעבודת הנסינות, הרי הדבר עצמו שבו נעשה הנסיון, אינו במציאותו (וכנ"ל שהנסיון אינו דבר מצד עצמו, רק שהועמד להעלים ולמנוע). ומ"מ, כיון שיש כאן ענין של נסיון, הרי בהכרח לומר שיש בזה ניצוץ קדושה, כי לילי ניצוץ קדושה לא יכולה להיות אפילו מציאות שהיא בדרך דמיון בלבד להעלים ולמנוע כ"ו. וכמוכ"ן גם מהמובא בהמאמר — בנוגע לענין הנסיון — מ"ש בגלות מצרים ולא שמעו גוי מקוצר רוח ומעבודה קשה, שהרי בעבודה פורד שהיתה במצרים היו מלוכשים כו"כ ניצוץ קדושה שנתבדרו ונתעלו כעת יצי"מו, וכדויעזי בפירוש מאמר רי"ג על הכתוב: וינצלו את מצרים, שעשאה כמצודה שאין בה דגן וכמצולה שאין בה דגים, דדעינו, שהוציאו את כל ניצוץ הקדושה שהיו שם. אלא, שהניצוץ קדושה שכבסיון הוא בהעלם והסתור ביותר. וזהו גם שעיקר ענין הנסינות

והענין בזה, דהנה, עבודת הכיוריים היא כאופן שמבדרים את הנסיון שישנו במציאותו של הדבר המתבדר גופא, משא"כ בעבודת הנסינות, הרי הדבר עצמו שבו נעשה הנסיון, אינו במציאותו (וכנ"ל שהנסיון אינו דבר מצד עצמו, רק שהועמד להעלים ולמנוע). ומ"מ, כיון שיש כאן ענין של נסיון, הרי בהכרח לומר שיש בזה ניצוץ קדושה, כי לילי ניצוץ קדושה לא יכולה להיות אפילו מציאות שהיא בדרך דמיון בלבד להעלים ולמנוע כ"ו. וכמוכ"ן גם מהמובא בהמאמר — בנוגע לענין הנסיון — מ"ש בגלות מצרים ולא שמעו גוי מקוצר רוח ומעבודה קשה, שהרי בעבודה פורד שהיתה במצרים היו מלוכשים כו"כ ניצוץ קדושה שנתבדרו ונתעלו כעת יצי"מו, וכדויעזי בפירוש מאמר רי"ג על הכתוב: וינצלו את מצרים, שעשאה כמצודה שאין בה דגן וכמצולה שאין בה דגים, דדעינו, שהוציאו את כל ניצוץ הקדושה שהיו שם. אלא, שהניצוץ קדושה שכבסיון הוא בהעלם והסתור ביותר. וזהו גם שעיקר ענין הנסינות

8) סה"ע פ"ת ריש ע' קת.

9) בהבא לקמן — ראה סה"ע פ"ת במגלה עמלקות אופן חת. ובכ"מ. וראה סה"ע ותפ"ט ע' 205. ושי"מ.

10) ראה המשך תע"ב ד"ב ע' תפ"א.

11) ראה סה"ע פ"ת ריש ע' קת.

12) תר"א בא ס, ג. ובכ"מ.

13) ברכת ט ב.

14) בא יב, לז. תמוז ע' נא.

בס"ד. י"ב תמוז, ה'תשי"א

(הנחה בלתי מוגה)

נחת ליראך נס להתנוסס מפני קושיט סליה, ומביא כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמאמר (ששלה למדינת רוסיא ונדפס זה עתה) פירוש התרגום, יתבוא לרחליך נסא לאתנסאה ב"י כ"ו, ומבאר, שקאי על העבודה דמסירת נפש בעניני נסיונות דקא (שניתנת לבני"ה כדי לפעול בהם ענין של הגבהה), ובה חלוק גלות זה האחרון מהקודמים, שיש בו ריכוז העלמות והסתרים ביותר וריכוז נסיונות. ובאמת הנה זה עצמו הוא היראה על הכח והעוז שניתן מלמעלה לכא"י שיוכל לעמוד בנסיון, וזהו יתרון הכח והעוז שניתן בגלות אחרון על גלות מצרים (שהיתה שורש לכל הגלויות), דבגלות מצרים כתיב ולא שמעו גוי מקוצר רוח ומעבודה קשה (היינו שהעבודה הנסיונות רק בלבלה אותם כ"ו), משא"כ בגלות זה ניתן דכח ועעוז להכיר את האמת כי הם רק נסיונות בלבד. וממשיך לבאר, שהנסיון הוא שהניצוץ האלקי הוא מוסתר ונעלם ביותר, דהנה, ענין הנסיון אינו כמו שאר דברים גשמיים המתבדרים, שהבידור הוא ע"י והתעסקות בהם שעייז מתבדר הניצוץ ונכלל באלקות, משא"כ בנסיון, שאופן הבידור הוא לא בהתעסקות בהדבר, כי אם התעסקות האדם עם עצמו, דהנסיון אינו דבר מצד עצמו, רק שהועמד דבר להעלים ולמנוע, ולזאת הנה כל ההתעסקות של האדם הוא עם עצמו, לעורר את כח

1) תהלים ס, ו.

2) פ"ת ע' קת. ע' קז. סה"ע תפ"ט ע' 203.

3) ראה ב"ר פס"ז, ד. לקוטי תורה

4) להאריך"ל פ' תצא. סה"ע תפ"ד ע' רעפ.

5) תשי"ט ע' 107. ובכ"מ.

6) ראה גם סה"ע פ"ת שם (ע' קז).

7) תפ"ט ע' 206. הי"ח ע' כב ואילך. תשי"ח

8) 94 ואילך. ד"ה נחת ליראך תשל"ז סעיף

9) ד (תה"מ סה"ע תמוז ע' ג ואילך).

10) ראה לקוטי פ' ראה ד"ה אחרי וביאור

11) (ס, ב ואילך): ד"ה תה"ל וביאורו כתיב

12) לתפ"ט בסופו (קפת, ב ואילך). מקומות

13) שבה"ש הקדומת.

* פירוש ששלחו למדינתו, היינו לדוסיא

לחמד אותו בימי יריג תחת. וזהו השטמה

ונוסף לחוב המאמר, שהוא בענין מסירת נפש,

נסיונות, אופן בידורו כ"ו (תחת כ"ק אדמו"ר

שלי"ט"א בקונטרס תול"ז).

ממילא גם בחלקו בעולם. וזהו הטעם²⁰ שקודם התפלה אטור לאכול ולהתעסק בצרכיו, כי קודם שפעל חלישות כללית בעצמו ובחלקו בעולם, יש מקום לחשוש שלא זו בלבד שעדיין לא יוכל להתעלות את הדבר הגשמי, אלא אדרבה, שהדבר הגשמי יוריד וימשיך אותו למטה. ורק לאחר עבודת התפלה בא סדר העבודה דפת שהרית וכל שאר הענינים הקשורים עם עבודת הכיורדים, כי, לאחר שפעל חלישות כללית, שזוהי התחלת המלחמה, יכול לילך ולהמשיך במלחמה הב', נהמא אפוס חרבא ליכול²², לעסוק בכיורר הענינים הגשמיים. והנה, תחלת עבודת הכיורדים שהיא בעבודת התפלה (כנ"ל), היא באופן של התבוננות כו', וטעם הדבר, לפי שהענינים שבדברים המתכררים הם באופן שגם מלבד עצם מציאותם נשאר בהם גם כל שאר הענינים, שהם ענין של אור וקדושה כו', ולכן אפשר לערוך עמהם מלחמה בדרך שקו"ט, טענה ומענה, עד שיפעל בהם כיורר ועל. משא"כ בעבודת הנסיונות, כיון שהניצוץ קדושה שבנסיון הוא באופן שהחיה עצמה נעשית נבילה, שהניצוץ עצמו נעשה חושך, כמו החושך דגקו"ט לגמרי להבדיל, אזי אי אפשר לילך בדרך של מלחמה ושקו"ט, כיון שאין לו אחיזה כלל כמה להחיל המלחמה כו'. אלא אופן העבודה הוא ע"י התעוררות תוקף עצמי וכיטול עצמי, שאי אפשר בלא הכי, ומוכרח לעמוד בנסיון, כי אין דרך אחת לפניו. וכיון שעבודתו היא מצד התוקף העצמי והכיטול העצמי, היינו, לא מצד עניני התפשטות, הארות וגלויים, עבודה ע"פ טעם ודעת, אלא מצד העצם, הנה מצד העצם בכללותו להוציא את הניצוץ המלוכבש בהדבר הוא הנסיון, כיון שגם בהניצוץ נשאר העצם כשלימות, כנ"ל.

ד) וזוהו גם מה שעבודת הנסיונות קשורה עם בחי' היחידה שבנפש²³, שבכחה להפך בחי' היחידה דלעריז, בחי' היחידה דנפש הבהמית. ולפעמים מבואר²⁴ שכאשר מאיר בחי' היחידה שבנפש אזי אינו אפילו בדרך נסיון כלל, ומה שמ"מ ישנו נסיון, הנה הנסיון מתבטא בכך שתעורר ויבוא לעבודה שמצד גילוי היחידה שבנפש, אבל לאחר

20) ראה לקו"ט פינתם ע"ט ד ואילן. וראה גם מאמר ארז"ז על פרישות התורה ח"ב ע' תמוז ע' מה ואילן.
 21) ברכת יו"ט ע' 84 ואילן. ובכ"מ.
 22) ברכת יו"ט ע' 84 ואילן. ובכ"מ.
 23) סה"מ פרי"מ פרי"מ ריש ע' קי. סה"מ הי"ט ע' מא.
 24) ד"ה פדה בשלום לאדמו"ר האמצעי

הוא בגלות זה האחרון בעקבתא דמשיחא, לפי שאז צריכים לברר את הניצוצות היורר קטנים והיורר האחרונים, שההעלם וההסתר שבהם גדול ביותר¹⁹. והיינו, שהניצוץ קדושה שבניין הנסיונות הוא מלוכב ומובלע בהעלם והסתר כ"כ עד שאינו מאיר כלל, שלכן אי אפשר לקרונו בשם אור, ועד שלפעמים אוחא¹⁶ שהניצוץ קדושה עצמו נעשה חושך, וע"ד חתיכה עצמה נעשית נבילה¹⁷. וזהו החילוק בין הדבר המתכרר להדבר שבו נעשה הנסיון, שבזכר המתכרר יש ניצוץ שיכולים לקרונו בשם ניצוץ אור, כיון שהוא באופן של אור כו', משא"כ בנסיון, שלא נשאר מהניצוץ אלא מציאותו בלבד, כי כל שאר הענינים (מלבד עצם מציאותו) הם בבחי' חתיכה נעשית נבילה.

ו)מצד החילוק הנ"ל בין הדבר המתכרר לדבר שבו נעשה הנסיון, נעשה גם החילוק בהאדם העובד ובאופן העבודה, שבניין הנסיונות צריך האדם לעבוד עם מציאותו, עצמותו ומהותו, ולא עם שאר הענינים שהם רק ההתפשטות שלו (כמו בהניצוץ קדושה שבדבר שבו נעשה הנסיון, שרק עצם מציאותו נשאר בשלימות). וגם אופן העבודה אינו בדרך מלחמה ושקו"ט, טענה ומענה (אויסטיצנודין זיד), עד שפועל בירור והגלגלה, אלא ע"י שמעורר תוקף עצמי וכיטול עצמי דיקא.

ג) וכפריטיות יותר, הנה תחלת ענין עבודת הכיוררים הוא בשעת התפלה, כמאמר¹⁸ שעת צלותא שעת קרבא. והיינו, דעם היית שכללות עבודת הכיוררים היא בשעת האכילה ושת"ו או ההשתמשות בכל הענינים הגשמיים, מ"מ, כדי שלא זו בלבד שהדבר הגשמי לא יורר את האדם למטה, אלא אדרבה, שהאדם יוכל לפעול עליו כדרכי הגשמי, ויברר ויעלה את הניצוץ המלוכב בו, צריך לפעול תחילה חלישות כללית הן בעצמו, בנפשו ונפשו הבהמית, והן בגשמיות וחומריות העולם. וזהו ענין עבודת התפלה, שעת קרבא, שפועלת חלישות כללית בנוף ונפש הבהמית, והיינו, ע"י ההתבוננות שלפני התפלה, ואח"כ ע"י ההתבוננות בעת התפלה גופא בעבודת האופנים וחיות הקודש, שהם שורש הנפש הבהמית¹⁹, שע"י פועל חלישות כללית בנופו ונפשו הבהמית, ובדרך

15) ראה סה"מ פרי"מ ע' קי.
 16) ראה סה"מ תוס"ה ויש ע' קד. וראה (לד, ג, לה, ג).
 17) פרי"מ ע' קת. עת"י ע' קד. תמשיך.
 18) זוה"ר — תובא בלקו"ט י"ט תצא
 19) ראה לקו"ט תצא שם, ויקרא ב' ב. ובכ"מ.
 17) חילוק קת, א.

שענין המס"ג הוא בדרות האחרונים דוקא, כיון שברדות הראשונים היו בהתמלות עניני השכל, והרי השכל מעלים על המס"ג, משא"כ בדרות האחרונים כ"ו. וכשם שנקל לפעול ענין המס"ג על העקב שכרגל יותר מאשר על הראש, כמ"כ נקל לפעול ענין המס"ג בעקבתא דמשיחא יותר מאשר בדרות הראשונים שהיו במדרגות עליונות יותר. וע"ז יש לומר בענין הניצוץ שבנסיון, שכיון שלא נשאר בו אלא מציאותו בלבד, לכן נמצא בו הגבוה גבוה ביותר.

(ו) ופזר יוכן מ"ש²⁰ כי מנסה ה"י אלקיכם אתכם לדעת גו', היינו, שכדי שיה"י ענין הדעת ורא"י באלקות (לדעת), שזוהי התכלית דביאת המשיח, הרי זה ע"י ענין הנסיונות (כי מנסה גו' אתכם) דוקא. וטעם הדבר, כי, בענין הנסיונות הרי הניצוץ הוא בהעלים והסתתו ביותר, שלכן א"י אפשר לפעול בו הבירור בדרך מלחמה ושקו"ט כ"ו, אלא העבודה צריכה להיות באופן של הליכה כחוקף עצמי וכיסול עצמי, שלזה באים ע"י גלו"י יחידה שבנפש דוקא, וכאשר מתגלית בח"י היחידה דנפש האלקית, הרי היא מהפכת את היחידה דהנפש הבהמית, וכמילא פועל בעצמו שכל הענינים דכני ח"י ומזוני הם בדרך השתנות לגמרי, ועי"ז מתבטל הנסיון (כנ"ל), ואז מתגלה הניצוץ שבו וחוזר לקדושה, ולא עוד אלא שנועשה במדרגה עליונה ביותר, שהרי מה שיריד למטה מטה ביותר ה"י דוקא הגבוה גבוה ביותר.

(ז) ויזרן גם הטעם שדוקא לאחר הנסיונות שבהושך כפול ומכופל וגלות זה האחרון (שלאחריו יקויים היעוד²¹ את רוח הטומאה אעביר מן הארץ), שבו מבררים את הניצוצות האחרונים ביותר שהם בדעלים והסתו ביותר, אזי יקויים היעוד²² מלאה הארץ דעה את הו"י, שתתגלה הכסתח החורה כי מנסה הו"י אלקיכם אתכם לדעת, היינו, שתתגלית הנסיונות היא כדי שיתגלה ענין הדעת באלקות, דע את אלקי אביך²³. ולכן ניתנה לנו עתה עבודת הנסיונות — לא באופן כפי שה"י בגלות מצרים שה"י רק ענין של בלבד, אלא כפי שמבאר כ"ק מ"ח אדמו"ר במאמר, ש"שבגלות זה ניתן הכח והעוז להכיר את האמת כי הם רק נסיונות בלבד", וכאופן שיוכלו לעמוד בנסיון ע"י התעוררות כח

ואיל"ל, וראה גם סה"מ תרפ"ט ע' 207. ד"ה (31) זכרי"ג יג' ב.
 נתח' לדואר תשל"ז סעף יא (תול"מ סה"מ) (32) ישע"י יא' ט.
 תמוז ע' נ ואל"ל). (33) דברי המיס"א כח, ט.
 (30) ראה יג' ד.

שמתגלה בח"י היחידה שבנפש אזי העבודה אינה אפילו בדרך נסיון כלל. והענין הוא, דהנה, בח"י נפש רוח נושמה, שהם הכחות הפנימיים שבנפש, הם מכת השכל ולמטה²⁴, ולמעלה מהם הו"יע המקיף דח"י והמקיף דיחידה, שמקיף דח"י הו"יע הוצן, ומקיף דיחידה הו"יע התענוג. והנה, ענין העבודה בדרך מלחמה ושקו"ט שיוך רק בעבודה שמצד השכל ולמטה, משא"כ בעבודה שמצד רצון ותענוג לא שייך ענין של שקו"ט, דממה נפשך, או שמתענוג מדבר זה או שאינו מתענוג ממנו. והיינו, שכאשר העבודה היא מצד יחידה שבנפש, כדחתענוג, הרי כיון שבשפיטות אצלו שמתענוג מענין זה, אזי אין מקום לטענות ומענות ושקו"ט בדרך מלחמה. וכיון שהעבודה היא מצד היחידה שבנפש האלקית שמהפכת לקדושה גם את היחידה דנפש הבהמית, והיינו, שמוציא את התענוג של נה"כ מענינים גשמיים ועאכר"כ מענינים חומריים, אזי נעשים אצלו כל הענינים הגשמיים והחומריים בהשתנות לגמרי, ועי"ז כטלים כל עניני נסיונות. וכפי שמבאר רבינו הזקן באגד"ק²⁵, שהמאמין לא ידוש משום יסודין בעולם, ובכל עניני העולם הן ולאן שיוך אצלו בהשוואה אמיתית, והיינו, ש'הט"כ' לך שהארץ מוצר ודואג על החסרון בענינים דכני ח"י ומזוני רוחי, הרי זה מפני שענינים אלו אינם בהשתנות אצלו, אבל כאשר נמצא במעמד ומצב שכל הענינים דכני ח"י ומזוני רוחי גם בהשתנות אצלו, כי, מה שנוגע לו הרי זה רק ענין התנועע, ומצד החורה הרי כל דעביד רדמנא לטב עביד²⁶, אזי כל הענינים שבהם מנסים אותו נעשים אצלו בהשתנות, וכמילא בטל הנסיון. וזהו גם הפירוש והביאור בהאמור לעיל שכאשר העבודה היא מצד יחידה שבנפש אזי אינו בדרך נסיון כלל, שזהו לפי שפעל בעצמו שכל מה שיארע יח"י אצלו בהשתנות לגמרי.

(ח) ולנהל אף שנת"ל שהניצוץ שבנסיון הוא בהעלים והסתתו לגמרי עד שלא נשאר אלא מציאותו בלבד (שזהו החילוק הכללי שבין נסיונות לבירורים, וממנו באים בדרך ממילא כל החילוקים הפרטיים), הרי לאידך גיסא, ידוע²⁸ שכל הגבוה גבוה ביותר יורד למטה מטה ביותר, וכיון שניצוץ זה יורד למטה כל כך עד שלא נשאר אלא מציאותו בלבד, הרי מוכן שבה נמצא **הגבוה גבוה ביותר**. וע"ז דוגמא להמכור²⁹ בהטעם

(25) ראה בארובה סה"מ פ"ח ע' רעט
 ואיל"ל. ד"ה וה"י כאשר ירים משה תשל"ל (29) ראה סה"מ תמוז' ע' קפ"ו ואיל"ל.
 (סח"מ תשל"ל ע' 180 ואיל"ל). וכ"מ.
 (26) ס"א קטו, ב.
 (27) ברכות ט, ב.
 (28) ראה מקומות שציינו בהערה 7.
 תרפ"ה ע' נד'רסד. סה"מ תשי"ט ע' 118.
 ואיל"ל. סה"מ אדי"ש ע' 3-11. ד"ה נתח' תשפ"ה סעף ט (תול"מ סה"מ ניסן ע' קצד

בס"ד. ש"פ פונחט, מכה"ח מנחם"אב, ה'תשי"א

(הנחה בלתי מוגדר)

צ"ן את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאישי גוי תשמרו להקריב לי במועדוי, ואיחא בספריי² מה אמור למעלה יפקודי ה' אלקי הורחות אישי על העדה אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם, אמר לו הקב"ה (למשה) עד שאחה מצוני על בני [שזהו דבר שאין בו צורך], את בני בני עלי בנוגע לענין הקרבנות, מובן, שענין הקרבנות הוא עיקר העבודה. וצריך להבין, שהרי מצינו שהנביאים טענו לישראל הנה שמוע מזבח טוב גוי, וכתיב: כי חסד חפצתי ולא זבח, והיינו, שהעיקר הוא הענין דשמוע, וענין החסד, ולא קרבנות (זבח).

וגם צריך להבין בענין הקרבנות גופא, דהנה, הקרבן הראשון שנצטוו ישראל ע"י משה הוא קרבן החמיד, ובענין המידין אמרו רז"ל³ שמתמיד של שחר מכפר על עבירות⁴ ותמיד של בין הערביים מכפר על עבירות של שבויים. וידועה הקשיא⁵ כיצד מכפרת הקרבת הבהמה על חטאו של האדם, וע"ד לשון חז"ל⁶ אם אדם חטא בהמה מה חטאה ומבואר בזו⁷, שהכפרה היא ע"י שהאדם מתכוון שכל מה שנועשה כהמה הי' ראוי שיעשה בו כו⁸. והנה גם ענין התפלה שכנגד הקרבנות, כמאריך⁹ ל"ו תפלות כנגד המידין הקטנים, כמבואר בלקו"ח¹⁰ ענין קרבן עולה שדיו מקריבים הבשר והגידין והעצמות, שההזרות העצמות נמשך מהמות, וההזרות הבשר הוא מההם שמשכנו כלב שממנו נעשה בשר. וענינו בתפלה שכנגד הקרבנות, שההזרות בענין הביטול והעדר

- (1) פרשתנו כח, ב. ועם הגהות — אור"ח מטות ט"ז א"נה. ועוד.
 (2) פרשתנו שם. חובה בפריש"י עה"פ.
 (3) יומא כב, ב.
 (4) ראה אור"ח מטות שם. סד"מ תרח"ץ.
 (5) ע"י רבי. ועוד.
 (6) ראה רמב"ן עה"ת וקרא א, ט. קונטי ר"פ וקרא חובה בשל"ה במסכת תענית של ר"א, ב. וראה גם פריש"י ורא כב, יג (ר"ה תחת חנו).
 (7) שם — רב, במדב"י פכ"א, כא. חובה בתנאי (11) ברכות כו, ב.
 (8) ראה גם מאמרי אור"ח חקט"ז ע"י רפ"י. (12) פרשתנו עז, ד ואל"ף.

נחת ליראיך גם להתנוסס

קטז

העצמי, תוקף וביטול עצמי, ולעמוד בנסיין באופן שייציאו את הניציאות, ועי"ז ייבנו לבוא לדעת את הוי' אלקיכם. והיינו, שהנסיין אינו ענין לעצמו, אלא כל מה שמוטה הוי' אלקיכם אתכם אינו אלא כדי לדעת, לבוא למעמד ומצב דמלאה הארץ דעה את הוי'. ולכן, הנה כאשר נעמד נגד (מיועט ביישטייט) כל ההצלמות וההסתרים, ונלך בדרך העבודה שלא להכנס לשקייט בדרך מלחמה, אלא לגשת לכל ענין בתוקף עצמי וביטול עצמי, היינו, שהן אמת שאני בעצמי איני מציאות כלל (אין בין טאקע גא'רנישט), אבל כיון שהנוי עוסק בעבודת הוי' אינו מתפעל משום דבר, ויודע איך שאי אפשר בלאו הכי, דער ענין מוח זיך דורכפירן — איז מבטלים את הנסיין, ומברורים ומעלים את הניצוץ שמסתתר בו, ועי"ז פועלים בעולם את הגילוי שבמהרה בימינו יהי' בגלוי ממש ע"י ביאת משיח צדקנו. וההכנה לזה צריכה להיות ע"י עבודת כאו"א בזמן הגלות, וכפרט בגלות האחרון, ובגלות זה גופא בעקבותא-דעקבתא דמשיחא, שכאשר כאו"א יעשה עבודתו בתוקף עצמי וכביטול עצמי, איז במהרה גזכה כולנו שבטגלא וידך יתגלו כל הגילויים והאורות ועצמות ומדות א"ס ב"ה, ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן.